

3) Въ рѣчи - ты окончанія : *ство* , *стѣ* , *ный* , *скый* , *ственный* , *чій* , *щій* отдѣлявать ся; като: *есте-ство* , *прича-стѣ* , *гроз-ный* , *българ-скый* , *есте-ственный* , *ов-чій* , *об-щій* .

4) Рѣчи, сложены съ прѣдлоги или съ другы рѣчи, раздѣлявать ся на части-ты си; като: *без-крайно* , *ис-токъ* , *у-трова* , *Цариградъ* , *раз-умъ* и пр.

5) Окончателни-ти слокове въ спряженіе глаголы-ты и отдѣльны гласны не ся прѣносятся; така не быва да ся дѣлятъ: *иска-хъ* , *пише-те* ; *змѣ-я* , *исторі-я* и пр.

6) Въ чужестранны рѣчи буквы: *кс* и *пс* не ся раздѣлятъ; като: *Але-ксій* , *проко-псія* .

244. Кога-то ся раздѣлява рѣчь на слокове, та ся прѣноси и на другъ рядъ, то на край прѣдній рядъ туря ся кѣса прѣчица (-) *единителенъ бѣлѣгъ* .

Единителенъ бѣлѣгъ ся употрѣблява още:

1) Между двѣ имена прилагателно и съществително, кога-то , безъ измѣненіе въ окончанія-та имъ, съ соединены въ однѣ рѣчь за да ся наименова единъ извѣстенъ прѣдмѣтъ; като: *Стара-планина* , *Черно-море* , *Божій-гробъ* и пр.

2) Между имена-та и членове - ты имъ, както и между частицы: *по* , *най* при прилагателны имена; като: *войникъ-тъ* , *старци-ти* , *дѣтца-та* , *по-умень* , *най-умень* и пр.